

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅλοθον κη' εἰκοσὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κη' ἑηκόσια δεκατρία,
δραχμαὶ καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Εἴκοσι κη' ἑπτὰ τ' Ἀπρίλη,
διαδόσεις, φῆμαι, θρούλοι.

Χίλια διακόσια πενήντα ἔξη,
κη' ὅσοι προσμένουν εἰ θά μᾶς φέξη.

Νέου Διαδόχου Σχόλη, ποῦ τὸν κερκρόνου ὄλοι.

Τ' Ἀη-Γεωργίου ἔξημέρωσε, γιορτὴ τοῦ καββαλάρη
μὲ τὸ λαμπρὸ κοντάρι.

Τ' Ἀη-Γεωργίου ἔξημέρωσε, γιορτὴ χαρᾶς καὶ πόνου,
κη' ἦσαν νημόσυνα παππού, κη' ἦσαν γιορταὶς ἐγγόνου.

Τοῦ Κωνσταντίνου τὸ παιδί, τὸ πρῶτο του βλαστάρι,
τὸν Ἀη-Γεώργη γιόρταζε μὲ δάφνινο κλωνάρι,
καὶ τροπαιοῦχου μάρτυρος τὸ χέρι τὸ βλογοῦσε
κη' ἔμπρὸς' στὸ μνήμα τοῦ παππού θλιμμένο τόδηγοῦ-
[σε.

Κι' ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου
φύλλα τοῦ δαφνίου κλώνου
ξανασκόπισ' ἐκεῖ πέρα.

Κι' ἔλεγαν' στὸ παλληγάρι
τὰ χαρίσματα νὰ πάρη
τοῦ παππού καὶ τοῦ πατέρα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέττες.

Α'.

Φ. — Τοῦτοι ποῦρχονται μὲ φόρα
τί χαλεύουν τέτοιαν ὥρα;
Τοῦτοι ποῦ μᾶς πολεμοῦν
καί' στήν Ἠπειρο χυμοῦν,
καὶ τὴν Ἠπειρο γυρεύουν νὰ τὴν κάνουν' Ἀλβανία
μ' ἀκατάσχετη μανία.

Τοῦτοι, ποῦ πατοῦν ποδάρι
κη' ὄλοένα φοβερίζουν,
καὶ μαζεύονται' στὸ Μπάρι
καὶ τὰ δόντια τῶν μᾶς τρίζουν.

Τοῦτοι, ποῦρχονται' ἐδῶ πέρα
γιὰ νὰ κάνουν σκλάβους πάλι
δσοὺς σήκωσαν κεφάλι
κη' εἶδαν' Ἀλευθερίας ἡμέρα.

Τοῦτοι, τοῦτοι, ποῦ περνᾶνε
μὲ φουστάτα τρομερά
καὶ πολύχρωμα φτερά,
πῶς τοὺς λένε καὶ ποιοὶ νᾶναι;

Μήπως είναι Γότθοι κι Όυνοι, μήπως είν' επιδραμείς;
μήπως πειρατών ἀγγέλι;
ὄχι, λέγονται φρατέλοι,
και πολλάκις ὡς τοιούτους τοὺς ὑμνήσαμε κι ἔμεις.

Τούτοι μακαρόνια τρῶνε,
Περικλέτο φαμφρόνε,
κι ἔχουν τώρα μόνο κἀντο
τὸν Αὐλῶνα και τ' Ὀτράντο.

Νάτους... φθάνουν οἱ Στρατοὶ
τῶν κλειῶν Καραμπινιέρων,
ἐξυπηρετοῦν κι αὐτοὶ
τὸ παγκόσμιον συμφέρον.

Ίσσω φανάζουν οἱ τρανοὶ
κι ἐπέρχονται ξιφήρεις,
κι ὁ κλέφτης βάζει τὴ φωνὴ
νὰ φύγ' ὁ νοικοκύρης.

Αὐτὴ τὴ γῆ, ποῦ ἤφατε
μ' αἵματος τόσο φόρο,
και μ' αἶμα κατασπείρατε
τῆς Ἀευθεριᾶς τὸν σπόρο.

Χωρὶς ἀντίστασι καμμιὰ
ἐκεῖνη τὴν κληρονομιά
προπάππων και πατέρων.

Ἀφήσετέ τὴν νὰ γενῆ
καθὼς τὴν θέλουν οἱ τρανοὶ
βορὰ τῶν Βερσαλιέρων.

Κι ἂν εἴσθε σεῖς πραγματικῶς ἐκεῖνης κληρονόμοι
μ' ἀμέτρηταις θυσίαις,
μὰ δὲν ἀκοῦν' στὴ Ρώμη
τέτοιαις ἀνοησίαις.

Ἐέρασαν τῆς ρωμάντζας τὰ χρόνια τὰ γελοῖα,
Μαρκέζοι κυβερνοῦν,
ρωμάντζαις δὲν περνοῦν
σὰν πρὶν' στὴν Ἰταλία.

Τώρα κι αὐτὴ προβάλλει
γὰ Δύναμις μεγάλη
και τὴν δουλειά της ξέρει.

Και πόθος ἀπαγῆς
ἐπὶ τῆς ξένης γῆς
παράφορον τὴν φέρει.

Ὅποταν κι ὁ μικροῦλης
κι ὁ κοντορεβιδούλης
τύχη νὰ μεγαλώσῃ,
βάζει μῆλο και γνῶσι.

Και γίνεται Κουρσάρος,
γυπαιτὸς και γλάρος,
και λάτρης τῆς ρεμούλας
και πρῶτος φαταούλας.

Κι' ἂν ἐπιτρέψουμε καὶ σεῖς
νὰ γίνετε μεγάλοι
καὶ πρῶτοι μετὰ πρῶτων.

Βεβαίως σὺν κι' ἡμᾶς θρασεῖς
θὰ σπάτε τὸ κεφάλι
τῶν ταπεινῶν Εἰλωτῶν.

Σ' αἵματα θὰ τρυφᾶτε,
καὶ τοὺς καρποὺς τῶν ἄλλων
θὰ θέλετε νὰ φάτε
μὲ λύσσαν Καννιβάλων.

Τώρα τὸ μακαρόνι
πολιτικὴ του θέλει
νᾶχῃ τὸν Μακαβέλη.

Καὶ τώρα δὲν ἰδρῶνει
ταῦτί του μὲ γελοίας
κι' ἰδανικαῖς φιλαίς.

Σκεφθῆτε κιά, κωθῶνια,
πῶς ἄλλαξαν τὰ χροῖα.
Κόμπος παντοῦ καὶ τύφος,
καὶ σήμερα τὸ εἶφος
σὺν κι' ἄλλοτε' στὴ μέση κανεῖς δὲν ἀναρτᾶ
μήτε γιὰ Γαριβάλδη, μήτε γιὰ Λιμπερτά.

Ἀλλάξανε τὰ πράγματα,
ξεχάστηκε κι' ἡ Νόρμα,
κι' αὐτὰ τὰ μελοδράματα
ἐπῆραν ἄλλη φόρμα.

Γι' αὐτὸ' στὸν Τζουλιάνο μας, Μινίστρο μας πολὺπειρο,
νὰ φέρεσθε μὲ τρόπο,
κι' ἀδειάστε μας τὴν Ἡπειρο,
κι' ἀδειάστε μας τὸν τόπο.

Κι' ὁ Πάπας Πίος ὡς γενῆ προσιάτης σας καὶ σκέπη...
δός μου, κυρά, τὸν ἄνδρα σου, καὶ σένα δὲν σοῦ πρέπει.

Ἔσεῖς, ποῦ μαρτυρήσατε μ' ἐκεῖνο τὸ Μπιζάνι,
φύγετε, καὶ σᾶς φθάνει
τῆς δόξης τὸ στεφάνι.

Μῦσα κι' ἂν λέτε δίκαια σᾶς λέμε πῶς ἡ Ρώμη
μένει' στὴν ἴδια γνώμη.
Δὲν θὰ μᾶς σταματήσετε
μὲ λόγια ζαχαρένια,
κι' ἔλατε νὰ κρατήσετε
τὸν Πάτ' ἀπὸ τὰ γένεια.

.....
B'

Νάτους... ἔρχοντ' ἐκεῖ πέρα
γιὰ ν' ἀρπάξουνε τὴ γῆ,
ποῦ γεραίρει' ἔλυσθῆρα
κι' ἀδελφοὺς' τῆς εὐλογεῖ.

Νάτους, ἔρχοντ' ἐκεῖ πέρα κι' ἔχουν ἓνα καπετάνο,
ποῦ τὸν λένε Τζουλιάνο,
κι' ἔκανε μὲ τὴν Αὐστρία.
μὰ μεγάλη συμμορία.

Θέλου μοιρασιά νά γίνῃ,
κι' οἱ φρατέλ' οἱ λατρευτοί
ὕποβλέπουν τοὺς Μαγαράους.

Μὰ τοὺς σκιάζονται κι' ἐκείνοι,
κι' εἶναι σύμμαχοι κι' αὐτοί
σάν κι' ἐμᾶς μέ τοὺς Βουλγάρους.

Τοιοιτοτρόπως γίνεται μιά συμμαχία πρώτης,
ποῦ βασιλεύει διαρκῶς ἀγάπη κι' ἀδελφότης.
Σὺ γιὰ τὴν Σκόδρα τράβηξε κι' ἐγὼ γιὰ τὸν Αὐλώνα,
δὲν ξέρεις γιὰ τὴν Ἠπειρο μεράκι ποῦ σοῦ τόχω...
δύο γαιδάροι μάλ' ὡς σὲ ξένον ἀχυρώνα
καὶ κάνουνε λογαριασμὸ χωρὶς τὸν ξενοδόχο.

Φρουάτουν τὰ Βασιλεία,
τὰ Τάρταρα τάνηλια,
καὶ συγχανοῦνται ἄθιοι.

Τὸ γόητρον τῶν δυνατῶν,
τὸ γόητρον τῶν πειρατῶν
καιρῶς προσεβλήθη.

Χωρὶς καμμίαν ἄδειαν
ὁ Βασιλίσκος κλέπτει γῆς
σὲ φρόνημα πλουσίας.

Προσέβαλε μ' αὐτᾶδειαν
τὸ γόητρον τῆς ἀπαγωγῆς
καὶ τῆς λαποδυσίας.

Αὐτὸς ἐστραπατοάρισε σκηπτιούχους ἐξαισίους,
Κόμητας, Μαρκήσιους.
Τὸ γόητρον τὸ θαυμαστὸν
ἐξηφανίσθη τώρα...
ἴτε, στρατεύματα ληστῶν,
φωτιὰ ἴστην Τσερνάγορα.

Τὸ γόητρον τῶν λαυρῶν
εἶναι καθ' ὅλον τὸν καιρὸν
μὴ βρέξη καὶ μὴ στάξη.

Κι' ὅταν ἐκεῖνο προσβλήθῃ
κι' ἀπὸ μικροὺς χαντακωθῇ
τὸ Σύμπαν θὰ τρανιάξῃ.

Πάλι μ' αὐτὸ τὸ γόητρον ὁ κόσμος ξεκουφίνεται...
ἀλήθεια πῶς σοῦ φαίνεται
μὲ τὸν Βουνίσιο Βασιλῆα, τὸν Γέρο τὸν Νικόλα,
νὰ πέσῃ τέτοιο γόητρον, περιφανὲς καθ' ὅλα.

Γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἀγανακτοῦν,
κι' ὅταν κι' αὐτοὶ δὲν κατακτοῦν
τὴν κάθε γῆ τὴν ξένη,
τὸ γόητρον τοὺς μένει.

Τότε ποῦ λὲς τὸ γόητρον τοῦ κάθε φαταούλα
δὲν εἶναι παρὰ νοῦλα.
Τὸτ' ἐξισοῦνται καὶ μ' ἐμᾶς καὶ μέ τοὺς ἀδυνάτους,
ποῦ καὶ τὰ μέρη δὲν μποροῦν νὰ πάρουν τὰ δικά τους.

Γι' αὐτὸ τὸ γόητρον ποῦ λὲς
μεγάλαις μπόραις καὶ πολλαῖς,
κατακλυσμός ραγδαίος.

Βουβάσου, δίκαια μὴ ζητῆς,
ἀλλῶς εἶσαι προπεθής
κι' ἀδιάντροπος χυδαίος.

Γι' αὐτὸ φυσοῦν καὶ ξεφυσοῦν,
γι' αὐτὸ τὸ γόητρον λυσοῦν
καὶ ξεσπαθῶνουν πάλι
δρῶ γόητες μεγάλοι.

Γι' αὐτὸ κι' ὁ Μπέρτχολδ σήμερα τὸ Σύμπαν φοβερίζε
καὶ κἀκεῖνο δόντια τρίζει.
Βρυχάται κι' ἡ Μακαρονοῦ
μὲ τῆς γλυκαῖς καντάδες...
τὸν ἀνδρα τῆς κι' ἡ κοσκινοῦ
μὲ τοὺς πραγματευτάδες.

Τὸ γόητρον, τὸ γόητρον, κανεῖς μὴν τὸ πειράξῃ,
κανεῖς μὴν τὸ ταράξῃ.
Γι' αὐτὸ τὸ γόητρον κι' ἐγὼ κόφτω πολλαὶ καὶ ράφτω,
ποῦ κακὸ ψόφο νάχουνε χιλιαῖς φοραῖς μὲ δαῦτο.

"Ανοῖξαν μὴ πῆχον στόμα
γιὰ νὰ χάψουν ξένο χῶμα,
μὰ τὴν ἔπαθε σ' τὸ τέλος
κι' ὁ Μαγαράος κι' ὁ φρατέλος,
κι' ἔτσι βροσκοῦνται κι' οἱ δύο σὲ μιὰν ἀκρ' ἀπελπισιά,
ποῦ δὲν μπόρσαν νὰ κάνουν ἀπὸ τώρα μοιρασιά.

"Ὀλοι θέλου νὰ μᾶς ρέψουν
καὶ τοὺς κόπους μας νὰ δρέψουν,
Περικλέτο δυστυχῆ.

Καὶ συγχρόνως εἶναι φίλοι,
κι' ἔχουν ζάχαρη σ' τὰ χέλι
καὶ φαρμάκι σ' τὴν ψυχῆ.

Βάρδα βάρδα νὰ περάσουν διπλωματικοὶ Κουρσάροι
καὶ μπακάληδες Μινίστροι,
γαῖδουριάς χωρὶς σαμάρι,
γαῖδουριάς χωρὶς καπίστροι.

Π. — Γιατί βρίζεις τοὺς μεγάλους, ἀδελφέ μου Φα-
κλέβουν ἄτομα καὶ κράτη, ποῖος ὀλιγο, ποῖος πολῦ.
Μὲ βρισίδια κάθε τίποτα θαρρῶ δὲν βγαίνει...
τοῦμα τοῦμα τὸ λεγέιν,
τοῦτο ποῦτανε θὰ γένη.

Φ. — Ξέρω πῶς ἀν' βροῖσω Μπέρτχολδ, πῶς ἀν' βροῖσω
τίποτε μ' αὐτὸ δὲν κάνω. [Τζουλιάνο,
"Ὁμως ὄπλον δὲν μᾶς μένει
κατὰ τῶν τρανῶν ἐν γένει,
παρὰ μόνον ἡ φτυσιᾶ,
ἢ πεντάλαρα κι' ἡ βρισιά.

Μ. — Εἶναι καιρὸς σου κιὰ νὰ φᾶς δρῶ χαστουκαῖς,
γιατὶ μ' αὐτὸν τὸν πόλεμο δὲν ἔφαγες στηλιθάρι.
Φ. — Ὅσο κι' ἀν' δέρησις σ' τῆς βροισαῖς γενναῖως ἐπαμέ-
μ' αὐταῖς ἀνακουφίζομαι καὶ κἀπως ἐξθυμιάω. [νο,